

Lovforslag nr. L 127. Fremsat den 27. november 1991 af sundhedsministeren (Ester Larsen)

Forslag

til

Lov om ophævelse af lov om erstatning for skader ved LSD-behandling og om ændring af ligningsloven

§ 1

Lov nr. 219 af 23. april 1986 om erstatning for skader ved LSD-behandling ophæves.

§ 2

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbe- kendtgørelse nr. 776 af 20. november 1990, som senest ændret ved lov nr. 398 af 6. juni 1991, ophæves § 7, litra n.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 1992.

Stk. 2. Såfremt nævnet i forbindelse med afgørelse om erstatning efter lovens § 3 har bestemt, at skadelidte har ret til behandling hos privat praktiserende læge, behandler og psykolog i Danmark eller udlandet samt til nødvendige hjælpemidler, kan der indtil 1. januar 1997 ydes erstatning hertil. Det er en betingelse, at nævnet i den konkrete sag har besluttet, at behandlingen skal fortsætte ud over 1. januar 1992.

Stk. 3. Arbejdsskadestyrelsen træffer afgørelse efter stk. 2. Arbejdsskadestyrelsens afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Med lov nr. 219 af 23. april 1986 om erstatning for skader ved LSD-behandling blev der etableret en særlig erstatningsordning for personer, der er behandlet med LSD inden for det offentlige sundhedsvæsen. Loven trådte i kraft den 1. juni 1986.

Socialministeriet nedsatte efter lovens § 4 et LSD-erstatningsnævn, der traf afgørelse om spørgsmål vedrørende tilkendelse af ydelser efter loven.

Ansøgning om ydelser efter loven skulle være modtaget af nævnet senest den 1. juni 1988. Ved udgangen af 1988 havde nævnet truffet afgørelse i samtlige sager om erstatning efter lovens § 2 – erstatning er udbetalt til ialt 154 personer – og om tilskud til forskellige former for behandling i en række sager, jf. § 3 – tilskud hertil er ydet til ialt 26 personer. Nævnet betragtede derfor sin virksomhed som afsluttet med udgangen af 1988.

Folketingets Ombudsmand har imidlertid tilkendegivet, at nævnets virksomhed ikke kan anses for at være afsluttet for så vidt angår ansøgninger om forhøjelse af erstatning efter lovens § 2 og tilskud til fortsat/yderligere behandling efter lovens § 3. Nævnet har derfor anset sig for forpligtet til at genoptage behandlingen af et antal sager, hvor der er ansøgt herom.

Der vil således kunne forekomme ansøgninger i en længere årrække i et fåtal af sager, men det vil være uhensigtsmæssigt at opretholde nævnet på dette grundlag.

Nævnet har derfor på et møde den 1. juli 1991 enstemmigt vedtaget at anbefale, at lov nr. 219 af 23. april 1986 om erstatning for skader ved LSD-behandling ophæves.

Under henvisning hertil og til at det både ved fremsættelse af lovforslaget og ved lovens vedtagelse har været hensigten, at loven kun skulle have virkning i 2 år, foreslås det, at LSD-loven ophæves med virkning fra 1. januar 1992. Samtidig foreslås det, at ligningslovens § 7, litra n, der fastsætter, at ydelser efter LSD-loven er skattefri, ligeledes ophæves.

Det foreslås endvidere, at Arbejdsskadestyrelsen overtager administrationen af de supplerende

spørgsmål, der måtte opstå vedrørende erstatning for udgifter til behandling, som nævnet har bevilget inden 1. januar 1992, jf. lovens § 3, når behandlingen i overensstemmelse med opgørelsen i de konkrete sager løber efter dette tidspunkt.

Lovgivningen vedrørende LSD-erstatninger henhører under Sundhedsministeriet, mens afgørelser om ydelser efter loven træffes af et nævn nedsat af socialministeren, jf. lovens § 4, stk. 1.

Administrative og økonomiske konsekvenser

Lovforslagets gennemførelse får ikke andre administrative konsekvenser, end at LSD-nævnet som sådant nedlægges, og at visse af nævnets afgørelser overføres til Arbejdsskadestyrelsen.

Det kan oplyses, at udgifterne til erstatning for udgifter til behandling, jf. § 4, ifølge oplysninger fra Socialministeriet vil beløbe sig til ca. 0,5 mio. kr. i 1992 og ca. 0,2 mio. kr. årligt herefter. Hertil kan komme en udgift til en længerevarende behandling, som nævnet har givet tilsagn om at ville betale, men som den pågældende endnu ikke har påbegyndt. Udgifterne til de nævnte behandlinger afholdes af Socialministeriet.

Til § 1

Da LSD-nævnet har taget stilling til alle rettidigt indbragte sager, og da der herefter kun kan blive tale om supplerende stillingtagen i et fåtal af sager vedrørende lovens særlige muligheder for også at tildele erstatning for udgifter til efterbehandling, ophæves hele loven, således at spørgsmål vedrørende supplerende stillingtagen reguleres i ophævelsesbestemmelserne, jf. lovforslagets § 3.

Til § 2

Ligningslovens § 7, litra n, bestemmer, at ydelser efter lov om erstatning for skader ved LSD-behandling er skattefri. Da denne lov nu ophæves, foreslås § 7, litra n, ligeledes ophævet. De ydelser, som det efter lovforslagets § 3 stadigvæk skal være muligt at

yde, nemlig erstatning fra det offentlige til behandling hos privat praktiserende læge, behandler eller psykolog i Danmark eller i udlandet samt til nødvendige hjælpemidler, vil fortsat være skattefri i medfør af skattelovgivningens almindelige regler.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1992.

Såfremt nævnet i forbindelse med afgørelse af erstatning efter lovens § 3 har bestemt, at skadelidte har ret til behandling hos privat praktiserende læge, behandler m.fl., og behandlingen i overensstemmelse med opgørelsen i den konkrete sag fortsætter udover 1. januar 1992, foreslås det, at der indtil 1. januar 1997 kan ydes erstatning hertil, jf. stk. 2. Baggrunden herfor er, at det er LSD-erstatningsnævnets op-

fattelse, at behandling ud over 5 år ikke kan antages at have helbredende effekt. I overensstemmelse hermed foreslås det derfor, at der kun kan udbetales tilskud til behandling i indtil 5 år efter nævnets nedlæggelse.

Under hensyn til Arbejdsskadestyrelsens kendskab til sagerne gennem varetagelse af sekretariatsopgaverne for nævnet, og til at styrelsen har den fornødne juridiske og lægelige ekspertise til at kunne behandle eventuelle spørgsmål vedrørende erstatning for udgifter til behandling, foreslås det, at styrelsen overtager administrationen af disse sager, jf. stk. 3.

Da LSD-nævnets afgørelser ikke kunne indbringes for anden administrativ myndighed, findes der heller ikke at være behov for en ankeadgang for Arbejdsskadestyrelsens afgørelser vedrørende erstatning for behandlingsudgifter, jf. stk. 3.